

НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Волік В. В., кандидат юридичних наук,
заступник начальника відділу по роботі з проектами розпорядчих актів

*Юридичне управління Донецької міської ради
м. Донецьк, Україна*

ЩОДО ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ СУБ'ЄКТІВ У ГАЛУЗІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ

Сучасне місто потребує постійного корегування щодо збільшення або зменшення обсягів транспортного обслуговування, підвищення надійності, безперервності, безпеки та якості перевезень пасажирів та вантажів. З одного боку це потребує удосконалення транспортної інфраструктури, а з іншого – підвищення якості управління міським транспортом та суб'єктами, що здійснюють діяльність в галузі міського транспорту. Для ефективного управління суб'єктом в його структурі створюються органи, наділені певною компетенцією. В залежності від форми власності, організаційно-правової форми та діяльності, яку здійснює суб'єкт в галузі міського транспорту різними будуть органи його управління.

Дослідження органів управління суб'єктів господарювання ставало предметом наукового інтересу з боку вітчизняних та закордонних вчених, серед яких слід відзначити роботи В.К. Андреева, О.А. Беляневича, В.В. Лаптева, С.Ф. Покропівного, В.С. Щербини та ін. [1-5]. Дослідження органів управління суб'єктів в галузі транспорту здійснювали Ю.М. Коссоєв, А.М. Ткаченко, В.Й. Развадовський, М.П. Улицький та ін. [6-9].

Слід відзначити, що поза увагою дослідників залишилися питання управління окремим транспортним підприємством та міським транспортним комплексом в умовах конкуренції комунального та приватного транспорту.

В умовах організації управління транспортним комплексом міста великого значення набувають органи управління окремих транспортних підприємств. Це пов'язано з тим, що в умовах різноманітності форм власності на транспортні засоби та конкуренції комунального та приватного транспорту основним механізмом регулювання діяльності міського транспорту виступає замовлення на перевезення та диспетчеризація перевезень. Що, в свою чергу, потребує координації дій з боку різних суб'єктів в галузі міського транспорту. Відповідно виникає потреба у встановленні для таких суб'єктів певних організаційних, кваліфікаційних, технологічних та інших вимог, необхідних для забезпечення надання належного рівня послуг та якості транспортного обслуговування.

С.Ф. Покропівний зазначає, що згідно з виробничою й загальною структурою підприємства (організації) формуються конкретні органи управління ним (нею). Окрім внутрішніх органів управління підприємствами та організаціями, існують вищі органи загальнодержавного управління всіма суб'єктами господарювання [4, с. 67, 73]. Слід наголосити, що це справедливо і відносно органів управління суб'єктів у галузі міського транспорту. Отже, характеризуючи органи управління суб'єктів в зазначеній сфері слід виділити органи управління суб'єктами господарювання, органів місцевого самоврядування та органів державної влади.

В.К. Колпаков під суб'єктами управління розуміє носія прав і обов'язків у тій чи іншій сфері правовідносин, здатного своїми діями реалізовувати надані права й виконувати покладені на них обов'язки [10, с. 79]. Це означає, що суб'єкт права повинен мати комплекс передумов, які б дозволяли надати йому певні суб'єктивні права і обов'язки.

В юридичній літературі суб'єкти управління транспортом визначаються як органи, організації та їх посадові особи, створені у встановленому законодавством порядку спеціально для здійснення управлінських функцій, наділені правами й обов'язками, щоб своїми діями реалізувати надані права і виконувати покладені на них обов'язки [11, с. 64]. Основними принципами побудови системи управління транспортом є: 1) розмежування функцій державного

управління та управління підприємств; 2) розмежування виробничих та регулятивно-контрольних функцій; 3) створення організаційних структур управління в об'єднаннях підприємств переважно на комерційній основі.

Структура органів управління суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність в сфері міського транспорту залежить від їх організаційно-правової форми. Відповідно до ст. 97 ЦК України управління товариством здійснюють його органи. Органами управління товариством є загальні збори його учасників і виконавчий орган, якщо інше не встановлено законом. Загальні збори товариства своїм рішенням створюють виконавчий орган та встановлюють його компетенцію і склад. Виконавчий орган товариства може складатися з однієї або кількох осіб.

Дещо по іншому здійснюється управління установою. Відповідно до ст. 101 ЦК України засновники установи не беруть участі в управлінні нею. В установі обов'язково створюється правління. Установчий акт може передбачати створення також інших органів, визначити порядок формування цих органів та їх склад. Нагляд за діяльністю установи здійснює її наглядова рада.

Великого розповсюдження серед суб'єктів господарювання в сфері міського транспорту набули товариства з обмеженою відповідальністю. Ст. 145 ЦК України встановлено, що вищим органом товариства з обмеженою відповідальністю є загальні збори його учасників. У товаристві з обмеженою відповідальністю створюється виконавчий орган (колегіальний або одноособовий), який здійснює поточне керівництво його діяльністю і є підзвітним загальним зборам його учасників. Компетенція виконавчого органу товариства з обмеженою відповідальністю, порядок ухвалення ним рішень і порядок вчинення дій від імені товариства встановлюються ЦК України, іншим законом і статутом товариства.

Діяльність комунальних підприємств в сфері міського транспорту знаходиться в залежності від рішень органів місцевого самоврядування. Так, ст. 78 ГК України встановлює, що комунальне унітарне підприємство утворюється компетентним органом місцевого самоврядування в розпорядчому порядку на базі відокремленої частини комунальної власності і входить до сфери його управління. Орган, до сфери управління якого входить комунальне унітарне підприємство, є представником власника – відповідної територіальної громади і виконує його функції у межах, визначених цим Кодексом та іншими законодавчими актами. Комунальне унітарне підприємство очолює керівник підприємства, що призначається органом, до сфери управління якого входить підприємство, і є підзвітним цьому органу.

Що стосується діяльності державних підприємств в сфері міського транспорту, слід відзначити, що відповідно до ст. 73 ГК України органом управління державного унітарного підприємства є керівник підприємства, який призначається органом, до сфери управління якого входить підприємство, і є підзвітним цьому органу.

Не дивлячись на те, що згідно з ГК України, органи місцевого самоврядування не можуть виступати як суб'єкти господарювання, в досліджуваному контексті ми розглядаємо їх як замовників транспортних послуг, а також, як суб'єкт, який забезпечує взаємне функціонування маршрутів міського транспорту, мережу підприємств, пов'язаних з міськими перевезеннями та іншими міськими службами. Органи місцевого самоврядування здійснюють свої повноваження щодо суб'єктів господарювання в межах своїх повноважень, а також окремі повноваження органів виконавчої влади, надані їм законом. В галузі міського транспорту органи місцевого самоврядування повинні забезпечувати надійний стан транспортної мережі, модернізацію систем організації транспортного руху, диспетчеризації та контроль якості транспортного обслуговування населення, забезпечення безпеки перевезень та підтримання рухомого складу в належному стані, що відповідає технічним вимогам. Реалізуючи такі завдання органи місцевого самоврядування створюють відповідні підприємства та служби, в яких, у свою чергу, будуть створені відповідні органи управління.

Метою державного управління в області міського транспорту є: своєчасне, повне та якісне задоволення потреб населення й суспільного виробництва в перевезеннях. Слід погодитися з М.І. Шелухінін, що під суб'єктами управління у сфері транспортної діяльності слід розуміти органи державного управління, які наділені відповідними власними повноваженнями у сфері виконавчої та розпорядчої діяльності, під час здійснення якої забезпечуються злагожденість і єдність дій

у вирішенні загальнодержавних і міжгалузевих завдань [11, с. 79]. Управління транспортом як цілісною єдиною системою персоніфіковано, уніфіковано та розподілено між органами державної влади відповідно до їх компетенції. Управління транспортом здійснюють: Верховна Рада України; Кабінет Міністрів України; Міністерство транспорту України; спеціально уповноважені на це органи транспорту відповідно до чинного законодавства. Кожен із зазначених органів здійснює управління в межах своєї компетенції та притаманними йому методами. Вищі органи законодавчої і виконавчої влади приймають відповідні закони, постанови, статuti, інші нормативні акти, спрямовані на забезпечення діяльності різних видів транспорту і транспортної системи в цілому. Спеціально уповноважені транспортні органи та місцеві органи виконавчої влади й органи місцевого самоврядування забезпечують виконання законів, нормативних актів вищих органів влади й приймають свої нормативні акти, а також акти застосування норм права, спрямовані на безпосереднє виконання завдань, пов'язаних з перевезенням пасажирів і вантажів, з організацією роботи транспорту в цілому.

Отже, суб'єкти управління транспортом – це органи, організації та їхні посадові особи, створені у встановленому законодавством порядку спеціально для здійснення управлінських функцій, наділені правами й обов'язками, щоб своїми діями реалізовувати надані права і виконувати покладені на них обов'язки. Серед органів управління суб'єктів у галузі міського транспорту слід відокремлювати органи управління суб'єктів господарювання, органів місцевого самоврядування та органів державної влади. Орган управління кожного з перелічених суб'єктів буде мати власне коло компетенції та повноважень, визначених відповідно до законодавства.

Література:

1. Андреев В.К. Правосубъектность хозяйственных органов: сущность и организация / В.К. Андреев; отв. редактор В.В. Лаптев. – М.: Наука, 1986. – 123 с.
2. Беляневич О.А. Теоретичні проблеми господарського договірної права: дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.04 «Господарське право; господарське–процесуальне право» / О.А. Беляневич; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2006. – 506 с.
3. Лаптев В.В. К совершенствованию хозяйственного законодательства. – Советское государство и право, 1967. – № 7. – С. 96.
4. Економіка підприємства: Підручник/ За ред. С. Ф. Покропівного. – К.: КНЕУ, – 2004. – 528 с.
5. Щербина В.С. Суб'єкти господарського права: моногр. / В.С. Щербина. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 264 с.
6. Коссой Ю.М. Экономика и управление на городском электрическом транспорте: учеб. для студентов вузов, обучающихся по специальности 180700 «Электр. трансп.» / Ю.М. Коссой. – М.: Мастерство, 2002. – 336 с.
7. Ткаченко А.М. Державне регулювання діяльності в галузі транспорту // Вісник Національної академії державного управління при Президенті України. – 2004. – № 2. – С. 271 – 277.
8. Развадовський В.Й. Функції державного управління транспортною системою України // Право України. – 2004. – № 5. – С. 121 – 126.
9. Организация, планирование и управление в автотранспортных предприятиях: Учеб. для вузов / М.П. Улицкий, К.А. Савченко-Бельский, Н.Ф. Билибина и др.; Под ред. М.П. Улицкого. М.: Транспорт, 2007. – 328 с.
10. Колпаков В.К. Адміністративне право України. Навчальний посібник / К.: Юрінком Інтер, 2004. – 544 с.
11. Транспортне право України: підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. / за ред. М. Л. Шелухіна. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2008. – 896 с.

ЦЕНТР ПРАВОВИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ЮРИДИЧНІ НАУКИ:
ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН
ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДОСЛІДЖЕНЬ»**

13-14 червня 2014 р.

**Київ
2014**

БКБ 67.0я43
УДК 340(063)
Ю 70

Ю 70 «Юридичні науки: історія, сучасний стан та перспективи досліджень»: Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 13-14 червня 2014 р. – К.: Центр правових наукових досліджень, 2014. – 144 с.

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

Рекомендовано до друку рішенням Правління ГО «Центр правових наукових досліджень» від 17 червня 2014 р. (протокол № 111).

БКБ 67.0я43
УДК 340(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

Безрук Т. В. ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ СУДОВОЇ РЕФОРМИ 1722 Р. У КОЗАЦЬКО-ГЕТЬМАНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ.....	7
Змерзлий Б. В. О НЕКОТОРЫХ ВТОРОСТЕПЕННЫХ ОБЯЗАННОСТЯХ СЛУЖИТЕЛЕЙ МАЯКОВ XIX В.	10
Кравчук С. Й. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПОБУДОВИ УКРАЇНИ ЯК ПРАВОВОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	11
Мерзляков К. С. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ В СУДІ ПРИСЯЖНИХ У КЛАСИЧНИХ АФІНАХ.....	14
Ряшко В. І., Панюш М. І. ПРАВО ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК В РЕГУЛЮВАННІ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН ТА ЙОГО РОЛЬ В ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В «ФІЛОСОФІЇ ПРАВА ГЕГЕЛЯ».....	17
Старостюк А. В. ДО ПИТАННЯ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ МОРАЛЬНОЇ ЕВОЛЮЦІЇ ПОЗИТИВНОГО ПРАВА.....	19
Степанченко О. С. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТИВАННЯ ПІСЛЯ РОЗПАДУ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ.....	22
Фагурел І. Д. ПРАВОВЕ ВИХОВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ ТА ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ.....	24
Хаустова М. Г. ОСНОВИ КЛАСИФІКАЦІЇ ПРАВОВИХ СИСТЕМ.....	26

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Грбарчук О. Р. СПЕЦИФІКА ПРАВОВОГО СТАТУСУ БІЖЕНЦІВ.....	30
Косенкова А. Г. ПРОЦЕС СТВОРЕННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ.....	32

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

Вікторчук М. В. ПРОБЛЕМИ ВІДЧУЖЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК ДЛЯ СУСПІЛЬНИХ ПОТРЕБ ТА З МОТИВІВ СУСПІЛЬНОЇ НЕОБХІДНОСТІ.....	36
Косенкова А. Г. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНСТИТУТУ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ ЯК НЕТРАТИЦІЙНОГО ОБ'ЄКТА ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЗА ЦК УКРАЇНИ.....	37
Нгуєн А. З. СВІТОВИЙ ДОСВІД БОРОТЬБИ З ПОРУШЕННЯМИ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ ТА ЙОГО ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ В УКРАЇНІ.....	39

Сіліна М. Д. ОРЕНДУВАТИ ЧИ ОРЕНДУВАТИ І ВИКУПИТИ?	42
--	----

Тараненко А. О. ПИТАННЯ НАЙМЕНУВАННЯ ВИРОБНИКА (ПІДРЯДНИКА) В ДОГОВОРІ НА ВИГОТОВЛЕННЯ ПРОТЕЗНИХ ВИРОБІВ	43
--	----

Хомутовська О. О. ДО ПИТАННЯ ПРО ДОЦІЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ПРАВ ВЛАСНОСТІ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО ДРУГОГО З ПОДРУЗЖА	45
---	----

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО. ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

Воронін Я. Г. ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СЕРТИФІКАЦІЇ НАФТИ ТА НАФТОПРОДУКТІВ	49
---	----

Наполова О. Е. ТЕХНОЛОГІЧНІ ПАРКИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТУВАННЯ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ	51
--	----

Параскевич І. А. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ БАНКРУТСТВА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	54
--	----

Синчук Ю. Л. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ГОСПОДАРСЬКИХ СУДІВ В УКРАЇНІ	56
--	----

Соловійова В. О., Храмцевіч П. Є. ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА	58
--	----

Холостенко О. В. РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРО ТРУБОПРОВІДНИЙ ТРАНСПОРТ	60
---	----

НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Видрик Т. М. ОСОБЛИВОСТІ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ НАЙМАНИХ ПРАЦІВНИКІВ У КОНТЕКСТІ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ	63
---	----

Дацюк О. Ю. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ	64
--	----

Демчук А. І. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ, ПОВ'ЯЗАНІ З ОНОВЛЕННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ОХОРОНУ ПРАЦІ	66
--	----

Дідницький О. І. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ, ПОВ'ЯЗАНІ З ОНОВЛЕННЯМ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА	68
--	----

Коваль Т. В. АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ	69
--	----

НАПРЯМ 6. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

Гиренко И. В. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ІСПОЛЬЗУВАННЯ І ОХОРАНИ РАСТИТЕЛЬНОГО МИРА РЕСПУБЛИКИ БАШКОРТОСТАН	72
---	----

Комарницький М. В. НЕЗАКОННЕ ВИДОБУВАННЯ КОРИСНИХ КОПАЛИН ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОГО ЗНАЧЕННЯ, ЩО СПРИЧИНИЛО МАСОВЕ ЗАХВОРЮВАННЯ ЛЮДЕЙ	74
--	----

НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Волік В. В. ЩОДО ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ СУБ'ЄКТІВ У ГАЛУЗІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ	78
---	----

Зуєва В. О., Дисенко О. О. ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА В ГАЛУЗІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ	81
--	----

Кадала В. В. ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ФУНКЦІЙ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ	84
--	----

Конюшко К. В. ЕФЕКТИВНІСТЬ ПОДАТКОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ВИНИКНЕННЯ ПОДАТКОВИХ СПОРІВ	86
---	----

Корнієв І. Д. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ МІЛЦІЄЮ ЗАХОДІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ	88
---	----

Кравцова К. М. МЕТА – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОБИГУ ПЕСТИЦИДІВ У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ УКРАЇНИ	91
---	----

Лазаренко Д. В. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС МІНІСТЕРСТВА ЕКОЛОГІЇ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ УКРАЇНИ	92
---	----

Лазаренко М. В. АВТОМАТИЗОВАНІ ТЕХНІЧНІ СИСТЕМИ ФІКСАЦІЇ ПОРУШЕНЬ ПДР: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ	94
--	----

Недбайло М. Р. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДО ПИТАННЯ ПРО ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ	95
--	----

Пасечник О. С. ДЕРЖАВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ПИТАННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ	96
--	----

Петрицький А. Л. ПРИНЦИПИ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ	99
---	----

Сєрих О. В. ЗАВДАННЯ ДЕЛІКТОЛОГІЇ ПОРУШЕНЬ МИТНИХ ПРАВИЛ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ НАУКИ	101
---	-----

Шевчук О. М. ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІНСПЕКЦІЇ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ	103
--	-----

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Бик В. С. ПРОБЛЕМА ВСТАНОВЛЕННЯ ЗЛОЧИННОЇ ПОВЕДІНКИ ДЕРЖАВИ, ЯКА СПРИЯЄ ВИНИКНЕННЮ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ	106
--	-----

Єгорова Ю. В. УМОВНЕ ЗВІЛЬНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ВІД ПОКАРАННЯ ТА ЙОГО ВІДБУВАННЯ: МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ	108
--	-----